

Sygn. akt I C 501/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Zbigniew Dzięgielewski

Protokolant: Agata Cybul

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2016 roku

sprawy z powództwa M. st. W. (...)

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. M. na rzecz powoda M. st. W. (...) kwotę 5,84 (pięć 84/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. ustalić, że koszty postępowania obciążają powoda.

Sygn. akt: I C 501/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 26 listopada 2014 roku (data prezentaty k.1) powód - Miasto S. W. Zarząd (...) wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwana M. M. (2) ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 132,04 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 9,64 złotych od dnia 15 stycznia 2014 roku i od kwoty 122,40 złotych od dnia 30 grudnia 2006r, do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powód podał, iż pozwana w dniach 11 grudnia 2013r. i 15 grudnia 2006r korzystała z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu i nie uiściła opłat za przejazdy ani opłat dodatkowych za jazdę bez ważnego biletu (pozew k. 1-5).

W dniu 28 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6).

Pozwana M. M. (2) w terminie ustawowym złożyła sprzeciw wskazując na zarzut przedawnienia co do roszczenia o zapłatę kwoty 122,40 złotych, oraz zarzucając błędne wyliczenie odsetek co do kwoty 9,64 złotych.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej powód pismem z dnia 27 lutego 2015r. cofnął powództwo co do kwoty 122,40 złotych zrzekając się roszczenia w tej części, natomiast co do dalszej części roszczenia cofnięcie nastąpiło co do uiszczonej przez pozwaną należności którą zaksięgowano na poczet odsetek należnych od kwoty 220 złotych od dnia 28.12.2013r. ora pozostała część na poczet należności głównej. W związku z tym powód podtrzymał powództwo co do kwoty 5,84 złotych.

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 15.12.2006r. pozwana M. M. (2) wsiadła do wagonu kolei podmiejskiej. Na wysokości przystanków Dworzec Wileński - R. została poddana kontroli przez pracownika powoda na okoliczność posiadania dowodu uiszczenia opłaty za przejazd. Pozwana nie posiadała ważnego biletu. W związku z tym kontroler wystawił pozwanej wezwanie do zapłaty nr (...) na kwotę 2,40 złotych i opłaty dodatkowej 120 złotych.

W dniu 14.01.2014r. pozwana dokonała zapłaty na rzecz powoda kwoty 220 złotych która to opłata została zaliczona na poczet odsetek od dnia 28.12.2013r., kosztów wezwania przesądowego i należności głównej powstałej w związku z wezwaniem z dnia 30.08.2013r. Nadto pozwana dokonała zapłaty na rzecz powoda kwoty 5 złotych w dniu 5 stycznia 2015r.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy w szczególności wezwań do zapłaty i niezaprzeczonych twierdzeń powoda. Wprawdzie dokumenty te stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosowanie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, zwracając jednak uwagę, że dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia treści w nich zawartej. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty 5,84 złotych.

Stosownie do przepisu art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 roku Nr 1173 j.t.) brak odpowiedniego dokumentu przewozu lub dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego (bądź ulgowego) upoważnia przewoźnika do pobrania właściwej należności za przejazd i opłaty dodatkowej.

Pozwana wsiadając do środka komunikacji miejskiej należącego do m. st. W. (...) automatycznie zawarła ze stroną powodową tzw. umowę adhezyjną (przez przystąpienie) w ten sposób wyrażając zgodę na uiszczenie należnej opłaty za każdy przejazd (4,40 zł). Z uwagi na fakt, iż powódka w dniu 11.12.2013r. nie posiadała ważnego biletu po jej stronie powstawał również obowiązek uiszczenia dodatkowej opłaty za przejazd bez ważnego biletu w wysokości po 220,00 złotych.

W związku z uregulowaniem przez pozwaną znacznej części należności została ona uiszczona przez pozwaną przed wszczęciem postępowania sąd skierował sprawę w tym zakresie na posiedzenie niejawne celem umorzenia postępowania. Co do pozostałej kwoty dochodzonej pozwem to jest 5,84 złotych sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania sposobu a w konsekwencji wysokości jej naliczenia dlatego też powództwo zostało uwzględnione.

Kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c. uznając iż pozwana uległa tylko w nieznacznej części pierwotnego roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.